

1.500, tilfalde kommunerne.

Det vil formodentlig forekomme både besværligt og unaturligt at bibeholde en årlig kompensation (ud fra en historisk finansieringsmodel) i en situation, hvor staten ikke konkret har merudgifter. Der bør derfor antagelig søges indgået en aftale, om en gang for alle at reducere bloktilskuddet med et skønnet beløb for kommunernes forventede fremtidige besparelser. Herefter vil der ikke længere skulle foretages årlige kompensationer, når der bygges mere end 1.500 boliger.

Endvidere vil selve finansieringsomlægningen kunne medføre visse direkte kommunaløkonomiske konsekvenser, der vil kunne indgå i bloktilskudsforhandlingerne.

Kommunerne skal efter forslaget betale den del af ydelsen på de nye lån, som ikke betales af beboerne. Beboernes andel af ydelsen vil opgjort i kr. være præcis den samme som i dag. Dette indebærer, at kommunernes udgifter påvirkes, men i hvilken retning afhænger af låneforudsætningerne (kurs, inflation).

Med de forudsætninger, der er lagt til grund for FFL 1990, vil kommunerne for 1.500 ældreboliger få en merudgift i bebyggelsernes første år på omkring 5-8 mill. kr. Derefter vil kommunerne imidlertid pr. 1.500 boliger have *mindreudgifter* på 32 mill. kr. over en periode på 30 år (i faste priser).

På helt kort sigt betyder ændringen i låneformen således merudgifter, mens den på langt sigt giver kommunerne besparelser ved det nuværende rente- og inflationsniveau.

Spørgsmål 2:

»Vil der over bloktilskuddene blive kompenseret for kommunernes indskydelse af 4 pct. af grundkapitalen til ungdomsboliger?«

Svar:

Ja.

Spørgsmål 3:

»Hvilke økonomiske konsekvenser i det hele taget vil vedtagelsen af en ny indeksslånelov få for stat og kommune?«

Svar:

Vedtagelsen af den ny indeksslånelov indebærer, at ydelsen på indeksslån af typen IS falder fra ca. 7,5 til ca. 5,5 pct. p.a. Denne besparelse på 2 procent points kommer først og fremmest staten til gode.

Der vil med det aktuelle årlige låneomfang på ca. 10 mia. kr. til støttet boligbyggeri og byfornyelse således være tale om en teoretisk besparelse på cirka 200 mill. kr. årligt pr. årgang i de følgende år. På grund af tidsforskydninger (byggetid) bliver besparelserne dog væsentlig anderledes. Ved udarbejdelsen af FFL 1990 er besparelserne således beregnet til 61 mill. kr. i 1990, 241 mill. kr. i 1991, 435 mill. kr. i 1992 og 606 mill. kr. i 1993.

Ved omlægningen af støtten er forudsat, at kommunernes udgifter såvidt muligt skal være uændrede. Dette vil være tilfældet for *almennyttigt boligbyggeri*, men for det øvrige støttede byggeri er det i praksis ikke muligt fuldt ud at opfylde dette mål både på kort og langt sigt, når administrationen af området skal være rimelig enkel.

Kommunernes rentebidrag til *andelsboliger* og til *ungdomsboliger* vil med overgangen til den nye låneform stort set være uændrede.

Med hensyn til konsekvenserne for kommunernes *ældreboligbyggeri* vil der, afhængigt af forudsætningerne blive tale om visse besparelser, jf. besvarelsen af spørgsmål 1.

På *byfornyelsesområdet*, hvor kommunernes udgifter vedrører afdragsbidrag til ombygningstabet, vil kommunerne på langt sigt (50 år) få merudgifter.

Ved udarbejdelsen af FFL 1990 er kommunernes andel af afdraget ved byfornyelse hævet til 6/7 (p.g.a. lånets lavere afdrag). Årligt giver dette uændrede udgifter, men da lånets løbetid er længere, får kommunerne merudgifter svarende til det antal år løbetiden forlænges. Kommunernes udgifter forventes i faste priser at stige med ca. 10 mill. kr. årligt i 15 år.